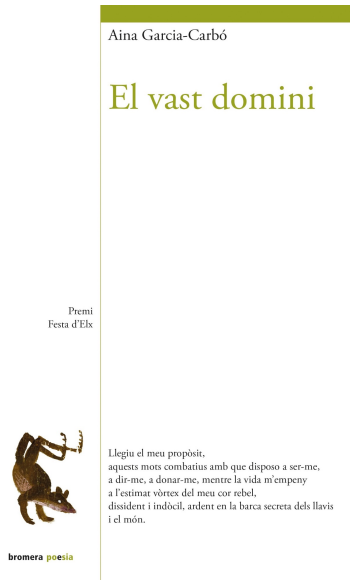

Poesia de revolta

Autoria: Aina Garcia-Carbó
Títol: *El vast domini*
Editorial: Bromera. Alzira, 2024
78 pàgines

El poemari *El vast Domini*, d'Aina Garcia-Carbó (Castelló de la Plana, 1993) va quedar guanyador del Premi Festa d'Elx de Poesia, convocat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat, en l'edició de l'any 2023. El llibre està compost de quatre parts i un prenunci, en el que ja s'albira el tipus de versos que hi trobarem: “Llegiu el meu propòsit,/aquests mots combatius amb què em dispo a ser-me, /a dir-me, a donar-me”

Són versos de lluita, de revolta. L'autora alçarà la veu sempre que calgui, per arribar a enlairar els somnis, per viure dempeus, per donar sentit a la vida. Llegim en la nota biobibliogràfica que Aina Garcia-Carbó està implicada en diferents moviments socials, i aquest és un aspecte que impregna els versos d'aquest llibre. Estem davant d'algú que es queixa, que reclama, que denuncia, si cal.

La veu poètica ha vist la injustícia i el dolor, i ho expressa amb imatges contundents: “Finestres trencades, llums abatudes, / cadires cremades, portes destrossades, / cases derruïdes, cels de cendra, / i fum, molt de fum. [...] ¿Qui explicarà a les criatures / el

fred absolut que sols aporta / la respiració amarga de la set?” Ressons de guerra i de barbàrie.

Al poema que es titula “De paisatges, dissidents i espines”, llegim: “Els recels i la recança, els càntics famolencs, / els ultratges immutables, perennes, constants, persistents; / pàtries cremades i herències assassinades, / renúncies i incerteses, discòrdies, foscor”.

Versos valents, amb un cert regust de combat que no s’acaba mai, perquè mai no cessa la incomprensió en aquest vast domini, que és el món. I per poder explicar i donar fe de tota la deshumanització que uns ulls han vist, l’autora disposa d’una eina forta, indestructible: la poesia.

En el poema “Voldria dir”, llegim:

Voldria dir-ho ben alt
i que es poguera veure des de lluny,
sentir la remor dels meus crits descalços,
dels meus peus distrets, del meu cor indòcil:
la meua flama, senyal de fum persistent. [...]
Que sense desdeny vull preguntar-nos
perquè hem renunciat feroçment al canvi,
a la revolució i a la metàfora,
a la guspira encesa de la benaurança i del desig,
al recer i a l’abraçada inevitable del mot i de l’estigma, [...]
Voldria dir-ho, afirmar-ho, aclamar-ho,
i soc tota preguntes i súpliques.

I al següent poema, “Somàtics”:

I, assumim-ho,
si som ací és per fecundar molts, per recrear síl·labes,
per nodrir consciències i alliberar ànimes,
per combatre injustícies amb el beuratge
dels noms, per recórrer la via
al llom majestuós de la paraula.

La majestuosa paraula és la paraula poètica, que arrela en el món i l’intenta explicar:

Arran de terra, la síl·laba s’engendra i el mot es pregunta
sobre les arestes del món i les cavitats de l’ànima,
dels enigmes de la falla i de les qüestions del vòrtex,
de la perpendicularitat dels angles, [...]
el mot es pregunta sobre la mutació silenciosa,
sobre la metàstasi de la ignomínia i del neguit,

CAR ACT ERS

del descuit i de la mancaça,
de l'empremta sigil·losa postrada a l'argila
on s'han fos els conceptes amb foc al cuir.

L'autora entén la poesia i la lluita com dos aspectes que estan entrelligats. Al poema “Declaració per testimoni”, llegim: “Còmplice en la nit i en l'espasme / invoque el gust ambiciós de la súplica: / que lluitar i viure són el cor de la mateixa cosa, / una sola memòria, una mateixa gesta”. Es tracta d'un combat poètic, també. A “Si dic açò”, l'autora escriu uns versos contundents: “per dir-vos que si soc / és per continuar vivint el vers, / habitant el recer i la perseverança, / a la recerca de totes les cambres i els ostatsges llunyans, / de tots els camps perduts / que m'esperen i m'ambicionen”.

Caldrà que els lectors s'identifiquin amb la poesia de revolta i de denúncia del volum que ens ocupa. Una temàtica que és central i recurrent en *El vast domini*.

Mireia Lleó i Bertran